

РЕШЕНИЕ

№ 2846

гр. София, 10.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 27.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **309** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 195б от Закона за водите (ЗВ) и чл. 166 от Данъчно процесуалния кодекс (ДПК).

Образувано е по жалбата на [фирма]-в несъстоятелност, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от постоянен синдик М. Ш. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 127/19.12.2019 г., издаден от Директора на Б. дирекция "Дунавски район". В жалбата са наведени доводи за нищожност, алтернативно за незаконосъобразност на оспорения акт, поради противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Обосновават се доводи за неправилно прилагане на чл. 194, ал. 2 от ЗВ, доколкото дължимите суми не са определени на базата на реално отнетия обем вода. Оспорват се претендираните суми по основание и размер. Позовава се на изтекла погасителна давност. Изтъква се, че на основание чл. 638 от Търговския закон не се образуват изпълнителни производства срещу несъстоятелен длъжник, за какъвто е обявен оспорващия с решение № 2138/16.11.2017 г., постановено по т.д. № 2238/2014 г. по описа на Софийския градски съд. Претендира се отмяна на оспорения акт и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът (Директорът на Б. дирекция, „Дунавски район“), чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата по съображения, за самостоятелност и независимост на двете производства, това по установяване на публичното държавно вземане и това по неговото събиране. Моли за отхвърляне на

жалбата.

Настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

[фирма] е титуляр на следните разрешителни по ЗВ:

- Разрешително за водовземане от подземни води № 11510209/25.04.2008 г. със срок на действие до 12.03.2014 г., като срокът на действие е удължен с решение № 165/18.06.2015 г. на БДДР до 12.03.2020 г.

- Разрешително за водовземане от подземни води, чрез съществуващи водовземни съоръжения № 11530365/21.08.2012 г. с краен срок на действие 21.08.2022 г.

Предмет на настоящото съдебно производство е АУПДВ № 127/19.12.2019 г., издаден от Директора на БДДР, с който на оспорващото търговско дружество са установени следните незаплатени дължими такси за водовземане от подземни води :

По разрешително № 11510209/25.04.2008 г., издадено от Директора на БДДР-П.:

- за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г. - такса в размер на 1672.27 лв.;

- за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г. - такса в размер на 19 900, 13 лв.;

- за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. - такса в размер на 19 900, 13 лв.;

Общата дължима сума за такси по разрешително № 11510209/25.04.2008 г., издадено от Директора на БДДР-П. за периода 01.01.2016 г. до 31.12.2018 г. е в размер на 41 472.53 лв.

По разрешително № 11530365/21.08.2012 г., издадено от Директора на БДДР:

- за периода от 11.09.2013 г. до 31.12.2013 г. - такса в размер на 1354,75 лв.;

- за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. - такса в размер на 4415,04 лв.;

- за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. - не се дължи такса, тъй като декларираните количества са заплатени;

- за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г. - такса в размер на 2597.21 лв.;

- за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г. - такса в размер на 4419.45 лв.;

- за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. - такса в размер на 4419.45 лв.;

Общата дължима сума за такси по разрешително № 11530365/21.08.2012 г., издадено от Директора на БДДР-П. за периода 11.09.2013 г. до 31.12.2014 г. и от 01.01.2016 г. до 31.12.2018 г. е в размер на 17 205.90 лв.

С писмо изх. № КД-04-112/30.10.2019 г., на основание чл. 26, ал. 1 от АПК, оспорващото търговско дружество е уведомено за образуваното административно производство, като му е връчена Покана за доброволно изпълнение, съгласно чл. 195б, ал. 2, т. 3 от ЗВ и чл. 182, ал. 2, т. 1 от ДОПК. В поканата за доброволно изпълнение са определени следните такси на база разрешено годишно потребление:

По разрешително № 11510209/25.04.2008 г., изменено и продължено с решение № 1656/18.06.2015 г., издадено от Директора на БДДР-П.:

- за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г. - такса в размер на 1672.27 лв., изчислена на базата на подадена декларация;

- за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г. - такса в размер на 19 900.13 лв., изчислена на базата на разрешено годишно водно количество за по - високата цел и на основание чл. 7, ал. 4, чл. 11, ал. 1 и ал. 2 и чл. 12, ал. 2, т. 7, т. 8 и т. 9 от Тарифата за таксите за водовземане за ползване на воден обект и за замърсяване /ПМС 383/2016/;

- за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. - такса в размер на 19 900,13 лв., изчислена на базата на разрешено годишно водно количество за по - високата цел и на

основание чл. 7, ал. 4, чл. 11, ал. 1 и ал. 2 и чл. 12, ал. 2, т.7, т. 8 и т. 9 от Тарифата за таксите за водовземане за ползване на воден обект и за замърсяване /ПМС 383/2016/; Общата дължима сума за такси по разрешително № 11510209/25.04.2008 г., издадено от Директора на БДДР-П. за периода 01.01.2016 г. до 31.12.2018 г. е в размер на 41 472.53 лв.

По разрешително № 11530365/21.08.2012 г., издадено от Директора на БДДР:

- за периода от 11.09.2013 г. до 31.12.2013 г. - такса в размер на 1354,75 лв., изчислена на базата на разрешено годишно водно количество и на основание чл. 8, ал. 1 и чл. 10, ал. 2, т. 5 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване /ПМС № 177/24.06.2011 г./;

- за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. - такса в размер на 4415,04 лв., изчислена на базата на разрешено годишно водно количество и на основание чл. 8, ал. 1 и чл. 10, ал. 2, т. 5 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване /ПМС № 177/24.06.2011 г./;

- за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. - не се дължи такса, тъй като декларираните количества са заплатени;

- за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г. - такса в размер на 2597.21 лв., изчислена на базата на подадена декларация и на основание чл. 8, ал. 1 и чл. 10, ал. 2, т. 5 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване /ПМС № 177/24.06.2011 г./;

- за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г. - такса в размер на 4419.45 лв., изчислена на базата на разрешено годишно водно количество и на основание чл. 11, ал. 1 и ал. 2 и чл. 12, ал. 2, т. 7 и т. 8 от Тарифата за таксите за водовземане за ползване на воден обект и за замърсяване /ПМС 383/2016/;

- за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. - такса в размер на 4419.45 лв., изчислена на базата на разрешено годишно водно количество и на основание чл. 11, ал. 1 и ал. 2 и чл. 12, ал. 2, т. 7 и т. 8 от Тарифата за таксите за водовземане за ползване на воден обект и за замърсяване /ПМС 383/2016/;

Общата дължима сума за такси по разрешително № 11530365/21.08.2012 г., издадено от Директора на БДДР-П. за периода 11.09.2013 г. до 31.12.2014 г. и от 01.01.2016 г. до 31.12.2018 г. е в размер на 17 205.90 лв.

При извършена проверка от служители на БДДР-П. на 21.11.2019 г. е установено, че [фирма] като титуляр на Разрешително за водовземане от подземни води № 11510209/25.04.2008 г. и Разрешително за водовземане от подземни води, чрез съществуващи водовземни съоръжения № 11530365/21.08.2012 г., издадени от Директора на БДДР-П. не е представило декларации по чл. 194б от ЗВ за иззетите/добити водни количества и/или справки-отчети за иззети/добити водни количества за всички периоди на действие на разрешителните. Това е дало основание на проверяващите да изчислят дължимите са такси на база на разрешено годишно водно количества и на основание чл. 8, ал. 1 и чл. 10, ал. 2 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177/24.06.2011 г. (отм.) и Тарифата за таксите за водовземане за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС №383/2016 г. За периодите, за които има подадени декларации, размерът на дължите такси е определен съобразни декларираните данни. Резултатите от проверка и дължимите суми са обективирани в Констативен протокол, утвърден на 21.11.2019 г. от Директора на БДДР. В констативния протокол са изцяло потвърдени дължимите се такси, посочени по

периоди и по размер в Поканата за доброволно изпълнение.

С уведомително писмо изх. № КД-04-112/22.11.2019 г., на оспорващото търговско дружество е връчен Констативния протокол.

Въз основа на така проведеното административно производство е издаден оспорения АУПДВ, с който е определен общ размер на дължимите такси за периода 01.01.2016 г. до 31.12.2018 г. по разрешително №11510209/25.04.2008 г. и за периода 11.09.2013 г. до 31.12.2014 г. и от 01.01.2016 г. до 31.12.2018 г. по разрешително № 11530365/21.08.2012 г. – главница 58 678.43 лв., като лихвата е дължима до пълното погасяване на главницата. От правна страна актът е мотивиран с нормите на чл. 194, ал. 1, т. 1 б. б от ЗВ и чл. 8, ал. 1 и чл. 10, ал. 2, т. 5 от Тарифата за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177/24.06.2011 г. (отм.) и чл. 11, ал. 1 и ал. 2 и чл. 12, ал. 2, т. 7 и т. 8 от Тарифата за таксите за водоземане за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС №383/2016 г. От фактическа страна актът е мотивиран с незаплащане на дължите се такси, като размерът им е изчислен въз основа на данните от представени декларации, а при липсата на представени декларации за иззети/добити водни отчети и/или справки-отчети за иззети/добити водни количества - на база на разрешено общо годишно водно количество.

Актът за установяване на публично държавно вземане е връчен на синдика на търговското дружество на 20.12.2019 г.

При така установените факти, настоящият съдебен състав, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от адресат на индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол и в рамките на преклузивния срок.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон и в рамките на отредената му териториална компетентност. Съгласно разпоредбата на чл. 195б от ЗВ, Директорът на Б. дирекция, „Дунавски район“ е компетентен да издава актове за установяване на публично държавно вземане относно вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон.

При издаването на акта са спазени установената писмена форма и съдържание, съгласно чл. 59, ал. 2 и ал. 3 от АПК, доколкото в ЗВ няма други специални изисквания. Посочени са издателят на акта, адресатът, сумите, които се дължат, периодът за който са дължими, както и основанието, на което са изчислени. Предвид специалните изискванията на чл. 195б, ал. 2 от ЗВ, са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е издаден актът, като е отразена фактологията по издаването на акта, а именно: Разрешителни за водоземане от подземни води, констативен протокол, в който са установени задълженията, поканата за доброволно изпълнение и т.н. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа.

При издаването на акта са спазени специалните административно производствени правила, като е съставен констативен протокол и на оспорващия е предоставена

възможност за доброволно заплащане на задълженията. АУПДВ е издаден в съответствие с изискването, въведено с чл. 195б, ал.2 от ЗВ, съгласно който актът се съставя въз основа на писмени доказателства, поради това, че са налице констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението: Констативен протокол от 21.11.2019 г., както и Покана за доброволно изпълнение от 30.10.2019 г.

По отношение прилагането на материалния закон, с оглед наведените в жалбата доводи за незаконосъобразност на оспорения АУПДВ настоящият съдебен състав намира следното:

В изпратената Покана за доброволно изпълнение е посочено, че дружеството има задължение по реда на чл. 194б от ЗВ да представя декларации и справки-отчети за иззети/добити водни количества. Това задължение е изпълнено само до 2015 г. вкл. за разрешително № 11510209/25.04.2008 г. и само за 2015-2016 г. вкл. по разрешително № 11530365/21.08.2012 г.

По делото не са налице данни, а и от страна на оспорващия не са наведени доводи и не са представени доказателства за подаване на декларации по чл. 194б от ЗВ за визираните в Поканата за доброволно изпълнение периоди. В двете издадени Разрешителни за водовземане от подземни води, изрично са посочени условията за монтиране на водомери за измерване на ползваните за различни цели водни обеми, както и задължението за подаване на ежегодна към 31.01. на следващата година декларации за добития обем.

В хода на административното производство, а и в хода на съдебното производство [фирма] не оспорва констатациите на органа за липса на подавани декларации през посочените периоди на действие на издадените разрешителни, респ. за неплащане на дължимите се такси. Съгласно Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, прието с ПМС № 177/24.06.2011 г. (отм., но приложима към релевантния период), респ. Тарифата за таксите за водовземане за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС №383/2016 г., таксата се изчислява по разрешено количество, когато липсва монтирано измервателно устройство, респективно когато не са изпратени декларации по чл. 194б от ЗВ за изчисление на таксата или по отчет на измервателното устройство, когато такова е монтирано. Търговското дружество, като титуляр на разрешителни за водовземане от подземни води по ЗВ е бил да подаде декларация по чл. 194б от ЗВ за добитите количества и да заплаща дължимата такса. Предвид изложеното, неоснователно се явява възражението на представителя на оспорващия, че таксите неправилно са изчислени на база разрешеното общо годишно водно количество, като не е взет предвид реално отнетия обем вода, така както предвижда разпоредбата на чл. 194, ал. 2 от ЗВ.

Съгласно чл. 194б, ал. 1 ЗВ „ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на ЗООС, определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл.194 ал.6, въз основа на които се определят таксите.

В настоящия случай [фирма] не е подало към БДДР декларации и справки-отчети за добити водни количества за целия период на действие на издадените разрешителни. Това задължение е изпълнено само до 2015 г. вкл. за разрешително № 11510209/25.04.2008 г. и само за 2015-2016 г. вкл. по разрешително № 11530365/21.08.2012 г. От дружеството не е бил депозиран и изричен отказ за правото

на използване на водния обект, съгласно чл.79 ал.1 т.1 от ЗВ.

Нито в хода на административното производство, нито в съдебния процес, [фирма] е представило писмени доказателства, установяващи плащане на процесните задължения, което е единственият правнорелевантен факт от значение за настоящия спор и за преценката за законосъобразността на издадения АУПДВ.

По отношение на възражението на оспорващия за изтекла погасителна давност, настоящият съдебен състав намира следното:

По смисъла на чл. 15, ал. 1 от Тарифата (отм.), респ. чл. 21, ал. 1 от сега действащата такава, таксите са годишни и се заплащат не по-късно от 31 март на следващата година. Съгласно чл.195в, ал. 1 от ЗВ във връзка с чл.175 ал.1 от ДОПК за неплатените в законоустановените срокове този вид публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон, поради което в акта правилно е определена и лихва за забава за всеки период поотделно, като е посочен изрично срокът за плащане и датата, от която таксата става изискуема.

По силата на приложимата норма на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. За разглеждания период това е 01.01.2015 г., доколкото най-ранния период е 11.09.2013 до 31.12.2013 г. Следователно, установения в закона 5-годишен давностен срок изтича на 01.01.2020 г., а АУПДВ е издаден на 19.12.2019 г., поради което и на основание чл. 172, ал. 2 от ДОПК към този момент давността е прекъсната. Доколкото давностният срок не е изтекъл по отношение на първия визиран в АУПДВ период, то на още по-малко основание същият е изтекъл по отношение на останалите периоди, поради което не са налага тяхното разглеждане отделно.

Не на последно място неоснователен е и доводът за нищожност на АУПДВ, доколкото на основание чл. 638 от Търговския закон не се образуват изпълнителни производства срещу несъстоятелен длъжник, за какъвто е обявен оспорващия с решение № 2138/16.11.2017 г., постановено по т.д. № 2238/2014 г. по описа на Софийския градски съд. Това е така тъй като оспореният акт е издаден в производство по установяване на публично държавно вземане, а доводите изложени в жалбата за прилагане на разпоредби на ТЗ касаят неговото изпълнение.

Въз снова на установените факти от значение за спора, се налага изводът, че не са налице основанията на чл. 146 от АПК за отмяна на оспорения АУПДВ - актът е издаден от компетентен орган, спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, съобразен е с материално правните разпоредби и съответства на целта на закона.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК ответникът има право на разноски, но доколкото същите не са претендирани в настоящото съдебно производство не следва да се присъждат.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от

АПК, Административен съд София град, Второ отделение, 50-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма]-в несъстоятелност, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от постоянен синдик М. Ш. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 127/19.12.2019 г., издаден от Директора на Б. дирекция "Дунавски район".

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: